

[Erik Hansen.]

til en sådan tydeliggørelse af loven. Når det ikke er kommet til udtryk i den af udvalget afgivne betænkning, ja, så står det jo ikke til mig her ved anden behandling at give forklaring herpå. Jeg vil dog gerne sige, at vi fra socialdemokratiets side gerne ville have medvirket til en sådan tydeliggørelse af loven, og det er også mit indtryk, at det samme har været tilfældet for SF.“

Dermed står vi i den situation, at det, der står i lovteksten, det, der står i bemærkningerne, er tydeliggjort her, eller ville være blevet tydeliggjort, hvis den socialdemokratiske ordfører havde haft tilstrækkelig magt og beføjelser i udvalget. Nu er det værd at gøre opmærksom på, at hr. Risgaard Knudsen som ordfører jo ikke talte alene på egne vegne, han talte også på Grønlandsministerens vegne i den givne situation. Grønlandsministeren tog ikke ordet for at imødegå oplysningerne om de standpunkter, som socialdemokratiet her havde taget. Det vil sige, at lovgivningen, betænkningen, og det, hr. Risgaard Knudsen så stærkt og så tydeligt udtalte her i tinget, bakkede også Grønlandsministeren op, da udvalget afgav sin betænkning i maj måned. Det vil sige, at da loven blev enstemmigt vedtaget, lagde Grønlandsministeren både navn, ryg og prestige til den. Derfor virker det en lille smule mærkeligt, at vi nu står i den situation, at det ligesom ikke virker helt på samme måde, for at sige det meget mildt.

Jeg tror, det er rimeligt at sige, at denne debat i dag ikke kan ende med, at man bare konstaterer, at hr. Risgaard Knudsen er blevet alvorligt desavoueret af sit parti som fiskeripolitisk ordfører. Det kan heller ikke ende med, at man gør sig klart, at den stærke mand i denne situation er den nuværende Grønlandsminister. Her er der et princip om frihed, om erhvervsmuligheder, her er der et princip om, at skiftende fiskeriministre har opfordret erhvervsudøvere til at gå i gang med investering til et fjernfiskeri for at gøre levevejen mere betryggende og skaffe valuta til landet. Hvordan er situationen nu? Nu siger man: ja vel, et erstatningsspørgsmål kan vi overveje. Men tilbage står, at en lang række mennesker har indstillet sig på en ganske bestemt ting. Deres erhvervsmuligheder skrumper ind, ganske vist

over en 3-4 års periode. Det grej og udstyr, de har, betragtes som stort set værdiløst.

Endelig vil jeg gerne understrege, at jeg som deltager i udvalgsarbejdet, som deltager i debatten om lakseproblemerne i vinteren 1971 føler, at der er en dyb uoverensstemmelse imellem det, et helt enigt folketing vedtog ud fra det, man havde drøftet i 1971, og de problemer, vi i dag står med. Vi kan selvfølgelig videre hen i debatten drage mange ting frem, som vi nok skal have kigget på, men der er visse ting, som jeg alligevel føler ikke er helt rimelige, og visse ting, som i denne situation skal drages frem. Fortiden i denne sag er ikke ganske rolig at se på.

Poul Dam: Der kan være to begrundelser for at holde en lang tale på dette tidspunkt. Den ene er, at man besidder et overmål af sagkundskab i forhold til de tidligere talere. Det gør jeg ikke. Den anden er, at man kunne overtræffe dem i patos. Det er i hvert fald aldeles umuligt.

Jeg synes, det må erkendes, som også hr. Henry Christensen gjorde det, at regeringen har haft en vanskelig opgave. Men jeg synes, at denne erkendelse hos hr. Henry Christensen burde have været suppleret med en temmelig naturlig konklusion, nemlig: var der nogen anden løsning på denne vanskelige opgave? Jeg mener ikke, at den situation, vi står i på dette område, er særlig heldig, men det er mig ikke muligt at se, at der var noget andet resultat, man havde en jordisk chance for at opnå.

Det er jo en gammel sag; og at massemediene og massemediernes tjenere som hr. Kofoed kan bejle til den billige antiamerikanisme på en måde, som vi andre aldrig tør gøre — for vi får nemlig på hattepulden for det — kommer jo egentlig ikke sagen ved.

Vi ved, at der har været tale om et amerikansk pres, og vi kan roligt fastslå, at Pelly-loven, og hvad der har været i den sammenhæng, er uværdigt for et stort land. Men det kan nu i hvert fald ikke undre os, at vilkårene i denne verden er sådan.

Hr. Henry Christensen brugte dette til nogle overvejelser om et lille lands vilkår i forhold til de store lande. Det var et lidt uhyggeligt eksempel på, hvor lidt dansk suverænitet betød, sagde hr. Henry Chri-